

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3175/2019
04.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јово Кораћ, адвокат из ... против туженог Ловачко удружење „Сомбор“ из Сомбора чији је пуномоћник Драган Зарић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5510/18 од 03.04.2019. године, у седници одржаној 04.06.2020. године, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5510/18 од 03.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 618/2016 од 11.09.2018. године, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезан тужени да тужиоцу плати по основу нематеријалне штете за претрпљени бол 100.000,00 динара, за претрпљени страх 200.000,00 динара и душевне болове због умањења животне активности 80.000,00 динара и накнади му парничне трошкове од 112.250,00 динара. Захтев тужиоца за накнаду материјалне штете и нематеријалне преко досуђене је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 5510/18 од 03.04.2019. године жалба туженог је усвојена, па је првостепена пресуда преиначена тако што је тужбени захтев у целости одбијен и тужилац обавезан да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 52.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није прописана као ревизијски разлог одредбом члана 407. ЗПП. Другостепени суд је одлуку засновао на чињеницама утврђеним у току првостепеног поступка, које тужилац жалбом није побијао, па је неоснован навод у ревизији да је чињенично стање у побијаној пресуди нетачно и непотпуно.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 07.11.2009. године учествовао у лову који је организовало Ловачко друштво „Мостонга“ из Дорослова. Том приликом тужилац је рањен од НН лица. Као последицу повређивања тужилац је трпео физички бол и страх јаког, средњег и слабијег интензитета и има умањење животних активности 7%. Поводом истог догађаја тужилац је 30.11.2010.године поднео тужбу против тужених Ловачко друштво „Мостонга“ из Дорослова и „Триглав Копаоник“ АД из Београда. У том поступку тужба против ловачког друштва је правоснажно одбачена, а против осигуравајућег друштва тужбени захтев је одбијен.

Поводом штетног догађаја није утврђено постојање кривичног дела из члана 278. КЗ јер извршилац није идентификован.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак другостепеног суда да је потраживање накнаде штете застарело. Тужиоцу је штета проузрокована 07.11.2009.године. Кривични поступак није вођен ни окончан утврђењем постојања кривичног дела. Тужилац је тужбу за накнаду штете против туженог поднео поднео 11.05.2016. године.

Према Закону о облигационим односима, застарелошћу престаје право захтевати испуњење обавезе. Застарелост наступа кад протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе (члан 360. став 1. и 2).

Застарелост почиње тећи првог дана после дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, ако законом за поједине случајеве није што друго прописано (члан 361. став 1). Застарелост наступа кад истекне последњи дан законом одређеног времена (члан 362). Одредбом члана 376. ЗОО прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, а у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од кад је штета настала. Када је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења (члан 377).

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да је протеком рока из члана 376. ЗОО, тужиочево потраживање накнаде проузроковане штете застарело. Тужилац се неосновано позива да је у овој парници рок застарелости 10 година јер је требало применити члан 377. став 1. ЗОО у погледу

рока застарелости по коме штета проузрокована кривичним делом застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења.

По становишту овога суда да би се применио привилегован рок застарелости потраживања накнаде штете из члана 377. ЗОО, потребно је да је правноснажном пресудом утврђено постојање кривичног дела и да је окривљени оглашен кривим за кривично дело. У конкретном случају у кривичном поступку у застарелом року није утврђено да је штета проузрокована кривичним делом. Зато нису испуњени услови да се за застарелост потраживања накнаде штете примењују одредбе члана 377. ЗОО.

Неоснован је и ревизијски навод да је Ловачко друштво „Мостонга“ признањем чињеница да је било организатор лова, да је тужилац био гост и да је рањен од ловца чији идентитет није утврђен, које је дато у претходној парници, прекинут рок застарелости, те да је од окончања те парнице рок поново почео тећи. Да би дошло до прекида застаревања признањем дуга потребно је да дуг призна дужник (члан 387. ЗОО). Овде то није случај јер означено ловачко друштво није дужник, односно лице овлашћено да призна дуг у име дужника. Истицање да је Ловачком друштву „Мостонга“, које је организатор лова, требало признати страначку способност без утицаја је на правилност и законитост одлучивања другостепеног суда јер је у овом спору као тужени означено ловачко удружење које има страначку способност.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић